

Πρόλογος

Έρθα να καταγράψω τις μνήμες.
Μετά την παραμόρφωση
δεν θα 'χω τι να σου χαρίσω...

Γέννηση

Είπαν:
Θα ζήσεις ή θα τραγουδήσεις!
Εγώ,
αγαπούσα τους ανθρώπους
που πονούσαν.
Ήθελα να τραγουδήσω.
Είπαν:
Αυτοί δεν είναι σίχοι
είναι κραυγές...
Είπα:
μου χρειάζεται ένας ποιητής
να κάνει τις αγωνίες μου
στίχους.

Σιωπή

Παρακολούθησα αμίλητος
την κηδεία του εαυτού μου.

Ωδή

Ξύλινα χέρια με περιφέρουν
στα συμπόσια της λησμονιάς.

Λίθινα μάτια,
πέτρινη πομπή,
στεγνά πρόσωπα.
Σιωπηλά κωδωνοστάσια,
έρημοι θρήνοι
ξεχασμένες κραυγές.
Άδειο το σπίτι, τρύπια καρδιά.
Στεγνωμένη πίκρα με ταξιδεύει.
Χλωμή παπαρούνα
πώς χάθηκε το γέλιο σου
στη βρεγμένη μοναξιά;
Υπόγειους δρόμους
σκάβουν τα βήματά μου.
Μουσκεμένο χρώμα.
Σε φέραν και σε πήραν.
Νύφη του ήλιου!

Στιγμή

Μια σταγόνα αιωρούμενη,
δεν πρόλαβα.
Ομόκεντροι κύκλοι
Διαταράσσουν
την ισορροπία του νερού.
Ένα, δύο, τρία,, τίποτα...
Η άλλη μέρα θα είναι νύχτα.

Αθήνα

Κλειστή πόρτα στο πρόσωπό μου.
Άχρηστες νύχτες,
πώς να κινήσω ξανά
στους λιωμένους δρόμους;

Πέτρινες ώρες

Σιωπή!
Στους τοίχους.
Στο ταβάνι.
Στον αέρα.
Δεν έχεις τίποτα άλλο
παρά να σωπάσεις.
Τι μίλησες πολύ
και γίνανε τα λόγια σου άλλοθι.
Λυπητερά!

Μικρό χελιδόνι

Χάθηκε η φωνή σου
στις ξεχασμένες πλατείες.
Στέγνωσε το σώμα σου
στην έρημο των αιώνων.
Πού να σε βρω;

Έρημη πόλη

Σκαμμένη γη το κορμί μου,
πυρπολημένη βρύση
το φιλί σου.
Ξερό ποτάμι τα μάτια.
Άδεια τα χέρια...

Εμείς

Σαν ήρθε η ώρα,
εμείς, ψιθύρισες κι έφυγες.
Εμείς, μουρμουρίζει το φεγγάρι
χαϊδεύοντας τη θάλασσα.
Εμείς, φωνάζω κι εγώ τις νύχτες
στη σκιά μου.

«Ομολογία»

Με ακολούθησαν.
Στα κακόφημα αρχοντικά
περικύκλωσαν τη σκέψη μου.
Στο τραπέζι κατέθεσαν
τα πειστήρια
-αποτυπώματα γυμνών ποδιών-
Είναι δικά μου φώναξα,
κι έφυγα ένοχος.
Τώρα εσύ θα κρυώνεις.

Αναζήτηση

Μάζεψα μια αγκαλιά αστέρια
να σου στολίσω τα μαλλιά.
Φύλαξα στο καταχείμωνο
ένα λουλούδι.
Σε περίμενα.
Ήρθαν οι άλλοι.
Αυτοί με τα σκληρά βλέμματα.
Μου είπαν πως βρέθηκα
σε λάθος χρόνους
και με πήραν στο δικό τους πηγαϊμό.
Και γίνανε τ' αστέρια μου λαμπιόνια,
ηλεκτρικά.
Τα λουλούδια μου, πλαστικά.
Σε περίμενα.
Ήρθαν οι άλλοι.
Αυτοί με τα άδεια βλέμματα.
Μου είπαν πως βρέθηκα
σε λάθος δρόμους.
Κι ακολούθησα το δικό τους πηγαϊμό.
Και χάθηκα.
Μακριά!
Στον άδειο ορίζοντα.

Το παν και το τίποτα

Με ρώτησαν:
Τι θες να σου χαρίσουμε;
Και γύρεψα δυο μάτια.
Να βλέπω αχόρταγα το γέλιο.
Το δάκρυ του έφηβου,
τη λαχτάρα της μάνας,
Το παιδί με τα σκισμένα ρούχα.
Ατίθασο.
Την οργισμένη θάλασσα,
τις σημαίες.
Γύρεψα δυο μάτια
να ζωγραφίζω το αύριο.

Σαν ήρθε η ώρα,
πάλι με ρώτησαν:
Τι θα προσφέρεις θυσία;
Είπα:
Πάρτε τα μάτια μου!
Γιατί δεν άντεχα τις καθημερινές
υποκλίσεις.
Πρόσωπα φόβου,
Μοναξιά.
Είπα:
Πάρτε τα μάτια μου!
Γιατί όταν σε κοιτάζω,
Εσύ αποστρέφεις το βλέμμα σου.
Γύμνωσε πια η ψυχή μου.
Τώρα το Παν και το Τίποτα.

Εις την έρημο

Κοιτάω τον ήλιο
με θάρρος
από τους καιρούς
που τριγύρναγα
στο σκοτάδι
και φωνάζω πως θέλω
να απολογηθώ.
Σε βαθύ πηγάδι
ακούω την ηχώ
της φωνής μου.

Ο Ξένος

Γυρίζει στους καταρράχτες,
αναζητάει το άλλο μισό
από το σφύριγμα του τρένου,
χάνεται στα αφρισμένα νερά.
Δρασκελάει το κατώφλι μου
και χαμογελάει
στη φωτογραφία του τοίχου.
Πλησιάζει τις πυρωμένες πλάκες,
Διαστέλλονται οι πλατείες.

Αδιέξοδο

Και πού να αναπαυτείς;
που σε σήκωνε η ζωή
για να σε ξανά-θανατώσει.

Τελειωμός...και γέννηση

Και παίρνεις τους δρόμους...
Αναρωτιέσαι, τι γυρεύεις;
Νεκρά πρόσωπα που ανάσταση δεν έχουν.
Μετράς τους χτύπους της καρδιάς,
διαβαίνοντας τα στέκια, μια φορά,
και ξανά και ξανά.
Δεν ξέρεις αν να χαρείς ή να σπαράξεις σου πρέπει,
νιώθοντας να μικραίνουν, να σωπαίνουν.
Μεγάλη πόλη, έρημη πόλη.
Σκορπισμένος εδώ κι εκεί.
Στο καφενείο της γειτονιάς,
στην παραλία ζητιανεύοντας ένα κοίταγμα.
Και στο παγκάκι δίπλα από το μεγάλο σου Σπίτι,
με την έκπληξη στα μάτια
και το χώμα μακριά από τα πόδια σου.
Κομμάτια τα όνειρα στο σταθμό,
κι η μέρα που πρόσμενες ήσυχη, πεζή,
ανάξια της μεγάλης λαχτάρας.
Μεγάλες νύχτες, πικρές νύχτες, παγωμένες νύχτες
και χίλια κοράκια να σκούζουν στον ύπνο σου.
Και φεύγεις κι έρχεσαι,
τη μια με την ελπίδα, την άλλη με την απόγνωση.
Κοιτάς στα μάτια το φίλο σου
και τον βλέπεις αργά, σιγά, να χάνεται.
Ανθισμένες πλαγιές, χιονισμένοι δρόμοι,
κιτριτισμένα δέντρα
κι η παράγκα που 'βαζε νερό κι αέρα
Πασχίζεις να θάψεις τους νεκρούς σου
σε χίλιους τόπους, σε χίλιους χρόνους..
Τέλειωσε το πανηγύρι,
μ' απόμεινε η ορχήστρα να παίζει
στο χορό που στήσανε τα φαντάσματα
συντροφεμένα, από το παρελθόν και από το μέλλον.
Κοιτάς μακριά, πίσω από τα βουνά,
πέρα από τις θάλασσες.
Κι ύστερα πάλι κοντά,
στον καθρέφτη των ματιών της ερωμένης σου.
Ραγισμένο πρόσωπο.
Και θλίψη κι ελπίδα κι αγανάκτηση.
Θάνατος και ζωή.

Κρατάς μια χούφτα αστέρια σηκωμένα απ' τη λάσπη
π' αλλάζουν χρώματα,
ώσπου, γίνονται κόκκινα σαν το αίμα.
Γυρνάς πίσω στον τόπο που 'χτισες το θεό σου.
Βρίσκεις κομμάτια.
Και κινάς να προσκυνήσεις άλλους θεούς,
πολύ μικρούς για τις σπονδές που 'ρθες να δώσεις.
Στέκεσαι στον τοίχο μπροστά και φωνάζεις πολλές φορές τ' όνομα
σου.
Ζυγιάζεις την απόσταση ν' ακουστεί η απόκριση,
να φτάσει βαθιά,
να την πιστέψεις.
Χαράζεις, πάνω στην πέτρα, μια-μια γραμμή
τα είκοσι τόσα σου χρόνια.
Δίπλα, από ένας σταυρός, ένα μνήμα
κι ένα μεγάλο λουλούδι
μαύρο ή άσπρο κατά πώς το χτυπάει ο ήλιος.
Ηλεκτρική μουσική.
Αφουγκράζεσαι τη σκέψη σου.
Πορεία προς το απόσπασμα.
Γρήγορη απόφαση, τελεσίδικη.
Προ-θανάτιοι σπασμοί σφαγμένου ζώου,
πέτρινο βλέμμα, σκληρή φωνή
και τελειωμός και γέννηση.
Σπαραγμένα σύμβολα.
Ξοδεμένα λόγια και κρύος φόβος.
Έμαθες να περιμένεις,
με το μάτι στυλωμένο στη στρατιά των ακρωτηριασμένων
π' ανεβαίνουν κατά την πλατεία.
Συνάντηση μετά τη θύελλα.
Θυμάσαι το υγρό υπόγειο,
τη σιωπή,
το φυλακισμένο ουρανό,
την ξοδεμένη σου ικμάδα.
Λόγια γρήγορα διαλεγμένα από την πίεση της εξουσίας,
της γεννημένης και θρεμμένης από την αδιαφορία
Φυγή κι επιστροφή,
αγανάχτηση και απόγνωση.
Όμορφο μέρα.
Σηκώνεις τα χέρια σου κατά το λαμπερό ήλιο.
Χαμόγελο καλοσύνης
και μια θάλασσα συχώρεσης...

Άδεια αγκαλιά κι ερημιά.
Ζυγίζεις τον πόθο και τη γνώση.
Βαρύ το πρώτο.
Βαρύτερο τ' άλλο...

Γαλάζιο αστέρι

Φίλοι με πυροβόλησαν,
φίλοι με σταύρωσαν.
Σύντροφοι φυγάδεψαν
το φεγγάρι.
Για ποιον να αναστηθώ
τις κρύες νύχτες;

Διαδρομή

Μισό φαί,
Μισό καυσόξυλο,
Μισές ώρες,
Μισά όνειρα.
Στους ανέμους γυρεύω
τα μισά παιδιά μου.

Πικρές θύελλες

Φυσάω τη φωτιά
και σβήνει
από το διοξείδιο
της πίκρας.

Μη μιλάς

Πέρασαν αιώνες,
κούρνιασαν τα όνειρα.
Τα όπλα σίγησαν,
βασίλεψε το φεγγάρι.
Δε μου περίσσεψαν στεναγμοί.
Στο πλακόστρωτο πηγαινοέρχονται
οι αναμνήσεις.
Δε λέει να κοιμηθεί αυτή η πόλη.
Ας περιμένουμε...
Δεν είναι κραυγή,
είναι λυγμός
πίσω από τα σκοτεινά παράθυρα.
Μη μιλάς.
Έσβησε η σκιά μας.
Μαράθηκαν οι δρόμοι.
Στοίχειωσε η ψυχή μου.
Στα φαράγγια κυνηγάω
την ύπαρξή μου,
Στα σοκάκια...
Μη μιλάς.
Ρήμαξαν την καρδιά μου τα λόγια σου,
νυχτερίδες,
στα χαλάσματα του κορμιού μου.

Ενοχή

Θλιβερός θεατής
της καθημερινής εκτέλεσης,
φριχτός δήμιος της καθημερινής εκτέλεσης,
θύμα της καθημερινής εκτέλεσης.

Οι εραστές

Το ρολόι κουδούνισε
δυνατά.
Νόμισε πως ήμασταν κοιμισμένοι.
Όμως, εμείς αγρυπνούσαμε
στο διπλανό δωμάτιο,
μετρώντας το βάθος του πηγαδιού.
Και το κερί δεν έλεγε να σβήσει
–μόλο που οι ανάσες μας ήταν παγωμένες.
Η πόρτα ήταν ανοικτή,
όμως, ζητούσαμε διαφυγή
μέσα από τις χαραμάδες,
ώσπου λιγνέψαμε πολύ.
Και τότε ανεβήκαμε στο ταβάνι
μοιρολογώντας τους νεκρούς μας.

Η μάννα

Σαν ήρθε το μεγάλο νέο, δεν έκλαψε. Μόνο για λίγο σφάλισε τα παράθυρα. Ύστερα πήρε το τσαπί τραβώντας για το χωράφι. Ανασκάλεψε τα σωθικά της γης και έβαλε μέσα την πίκρα της. Την αυγή ένα θεόρατο πλατάνι φύτρωσε στο ίδιο μέρος.

Φυγή

Κι εσύ θα με σαρκάζεις,
καθώς θα σκέφτομαι και θα θυμάμαι.
Θα στάξουν τα μάτια μου περιφρόνηση
και θα γυρίσω στο περιβόλι των θρήνων,
ευλαβικά.

Ξεπλένοντας την απελπισία,
θα κηρύξω αθώα τα χέρια μου –ανάγκη θανατερή
ο στραγγαλισμός των αισθημάτων.
Θα ανοίξω τα σφραγισμένα βιβλία,
δοκιμάζοντας την αντοχή μου
στα σκιρτήματα.

Και συ θα με σαρκάζεις,
καθώς θα λιώνεις στα ταξίδια μου,
παγερή στη σιγουριά σου.
Θα στάξουν τα χείλη μου σιωπή
και θα βαδίσω στο περιβόλι των ονείρων...

Κάπου σε ξέρω

Σαν πρόφερα αυτά τα λόγια, ήρθε ένας φόβος περίεργος να με κυριέψει. Δεν σάλεψε. Μόνο με κοίταξε. Είδα στο βλέμμα του, τον άδειο ουρανό κ ύστερα τη γαλήνη του δειλινού. Για μια στιγμή ζωντάνεψαν οι ώρες της πορείας.-Ναι, κάπου σε ξέρω.-Όχι, δεν σε θυμάμαι...

Σήκωσα το κεφάλι και κοίταξα γύρω. Όλα ήταν τοποθετημένα με τη γνωστή τάξη. Ο Δημόσιος υπάλληλος, ο Δικαστής, ο Τραπεζίτης, ο κύριος με την όμορφη κυρία, η παρέα μα τα χαχανητά, ο ζητιάνος και ο χωροφύλακας...

Τότε ήταν που γύρισε η κλονισμένη μου σιγουριά και πήρα την απόφαση να τον κοιτάξω. Δεν σάλεψε. Γέλασε πικρά κ ύστερα χάθηκε...

Και χάθηκα κι εγώ μαζί του.

Εξομολόγηση

- Σού'δωσα το χαμόγελό μου θανατωμένη σπονδή, τι θέλεις πάλι;
-Ήρθε ο χειμώνας, τα βράδια θα 'μαστε μαζί. Θα σε κοιτώ στα μάτια.
Δες δεν τη φοβάμαι πια την αλήθεια.
-Τι θέλεις; δεν μου περίσσεψε οργή, μήτε αγάπη, μονάχα πίκρα και σιωπή.
-Απόκαμα, νικητής ή νικημένος, τι αξία έχει; Έλα να γνωριστούμε. Ν' αγαπηθούμε. Θυμάσαι τα χρόνια με τα ξυπόλυτα πόδια και τα χαμηλωμένα μάτια; Πέρασα το κατώφλι, είναι και δική μου η δική σου ανάμνηση.
-Τι θέλεις; Δε σε ξέρω πια. Θυμάμαι που έμεινες ή πέθανες. Έπρεπε να φύγω. Ήταν η σκληρή πέτρα, τα ξυλιασμένα μου χέρια, τα γυμνά βουνά.
-Σε θυμάμαι στους δρόμους της πολιτείας. Γύριζα πασκίζοντας να στερεώσω το βηματισμό μου. Μέτραγα τις δεκάρες στην τσέπη μου, γέννημα της ανάγκης.
-Τι θέλεις; Χρόνια σε κουβάλαγα! Τι θέλεις; Οδός Μυτιλήνης. Δεν τη θυμάμαι. Δεν ήμουν εγώ, ήσουν εσύ. Τι θέλεις κι έρχεσαι πάλι; Ως τότε θα με πηγαίνεις στα ανήλιαγα κατώγια; Έπρεπε να με στήσουν στον τοίχο για να ξεχάσω τη λασπωμένη μου γέννηση; Δεν υπάρχουν πια. Στο κύλισμα του χρόνου συντελέστηκε η εκτέλεση της τελευταίας σου ανάμνησης.
-Περπάτησα μαζί σου, καινούργια ζωή. Δεν ήσουν μόνος. Σε συντρόφευε η απόφαση των μυριάδων και το ζεστό χέρι της αγαπημένης σου. Φαίνεται πως είχα αποστάσει ή είχα βιαστεί. Ήταν ακόμα μακρινός ο δρόμος. Σε νιώθω. Δεν αμάρτησες. Ήταν ο κόσμος όμορφος κι ας ήτανε μικρός. Σε νιώθω δεν αμάρτησες. Ήταν ο δικός σου μικρός κόσμος.
-Τι θέλεις; Δεν τη χρειάζομαι τη χαρά σου. Ταξίδι στη νύχτα, χιόνια και Σαββατοκύριακα. Έπρεπε να ζήσω. Σιωπή και πίκρα. Όπου και να πάω με συντροφεύεις. Σάρκα απ' τη σάρκα μου. Μήτε να σε ξεχάσω το μπορώ, Μήτε να σε θυμάμαι. Δεν έχει αρχή και τέλος τούτη η πορεία.

Καταδίκη

Την τελευταία στιγμή
απέφυγα το θανατηφόρο χτύπημα.
Έτσι καταδικάστηκα
να γιατρέψω τις πληγές μου.

Γαληνεμένες νύχτες

Κάπου μακριά
με κόπο πλανιέται
μια θύμηση

Ταξίδια

Θαλασσοπούλια πήραν τα μάτια μου,
καράβια φόρτωσαν το κορμί μου,
λύγισε ο αέρας τον ίσκιο μου.

Όνειρο

Δε σκοτώνουν τους νεκρούς
μου ψιθύρισε.
Δε σκοτώνουν οι νεκροί
της ψιθύρισα.
Και κλάψαμε πολύ,
γελάσαμε πολύ
και φιληθήκαμε.

Κόκκινο δειλινό

Βρέχει.. πάλι βρέχει.
Δεν έχω αγάπη,
δεν έχω πίκρα,
δεν έχω θλίψη.
Άσκοπα πια βρέχει

Τσιμεντένια κοιλάδα

Στη λίμνη με τα νούφαρα,
σιδερένια πουλιά με σημάδεψαν.
Υποβρύχια ρούφηξαν
τη λαχτάρα μου.
Κουράστηκα παιδικέ μου μάγε,
στο πέτρινο δάσος
ολόλευκος τις νύχτες.
Γύρνα με πίσω
ν' αλλάξω τα όνειρά μου.

Ας είναι

Είναι μπορετό και να σωπαίνεις.
Είναι η σιωπή ευλογία.
Λέξεις πολλές ακούστηκαν
άλλες σαν κραυγές, άλλες σαν κλάμα
κι άλλες με τη γαλήνη της κούρασης
με την αγάπη της ησυχασμένης θάλασσας.
Ας είναι.
Ένα χαμόγελο που γύρευα δεν θάρθει.
Θα ξανακατέβω στη μεγάλη πόλη
θα περπατήσω στους δρόμους
θα σταθώ στα παγκάκια
να ξαποστάσω.
Δεν θα σε γυρέψω.

Το κάστρο

Όταν γκρεμίστηκαν τα τείχη
που μας προστάτευαν,
τα τείχη που μας φυλάκιζαν,
βγήκε ξανά η ελπίδα.
Και τώρα, πώς να τη σηκώσω
στα κουρασμένα μου χέρια;

Τοπίο

Ο ήλιος φάνηκε πάλι.
Τα παιδιά στις αυλόπορτες των σχολειών...
Κι εγώ,
συνεχίζω τον ανήφορο του σκοταδιού.

Νυκτερινοί δρόμοι

Ήθελα να γυρίσω πίσω,
στη σιγουριά της παιδικής μου άγνοιας.

Στιγμές

Γύρευα στα τραγούδια μου ν' αναστηθώ.
Και στις μικρές στιγμές.
Όταν βασίλευε το φεγγάρι
κι εγώ κλεφτά το κοιτούσα,
με φόβο.
Μη ξεχειλίσει το ποτάμι
και πώς να το κρατήσω,
μέσα στην κάμαρη με τα χαρτιά.
Γύρευα τις μνήμες
κι έρχονταν αυτές λευκοφορεμένες κοπέλες,
με την Άνοιξη.
Και πάскиζα ελαφρά να την κρατήσω
στα χέρια μου,
παλεύοντας με την αόρατη δύναμη
του βιαστή που 'χε θεριέψει
βαθιά μέσα μου.

Ο ήλιος

Το πρωί είδε το λαμπερό του φίλο να του χαμογελάει πάνω από τα κλαδιά. Την άλλη μέρα ανέβηκε στο δέντρο, να τον καλωσορίσει. Εκείνος παιγνιδίζοντας, μέσα από τις φυλλωσιές, έφευγε πιο μακριά, τώρα. Ήθελε τόσο πολύ να τον αγκαλιάσει την ώρα που ξύπναγε. Έτσι πέρασαν μέρες πολλές και δέντρο το δέντρο, βρέθηκε στην κορφή του μεγάλου βουνού. Φαίνεται πως είχε φτάσει η ώρα. Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε. Νωρίς το πρωί, πλύθηκε στο νερό της πηγής, χτένισε τα μαύρα του μαλλιά, καθρεφτίστηκε στη άσπρη πέτρα κι ανέβηκε στο βράχο. Κείνη τη μέρα ο ήλιος άργησε να ανατείλει στο χωριό. Είπανε πως τον είδαν ώρα πολλή κάτω στη ρεματιά να χύνει τα χρυσαφένια του δάκρυα σ' ένα άψυχο κορμί.

Φως

Πέρασε από ώρα η καταιγίδα.
Όπου να 'ναι θα φανούν τ' άσπρα καράβια
με τα χαμόγελα των παιδιών...

Λευκές νύχτες

Μείναμε γυμνοί
σαν αυγουστιάτικα όνειρα
ταξιδιώτες της βροχής
των δακρύων
σιωπηλοί εραστές
των λουλουδιών.

Φυσιολογικά

Ένα καρτέρεμα δίχως τελειωμό
αχρήστεψε τις στερνές ευαισθησίες.
Τώρα, όλα φαντάζουν φυσιολογικά,
χωρίς όρια.

Χωρίς επιστροφή

Έπεσε βαριά η πόρτα
από ένα χέρι σιδερένιο
που πρώτα σφράγισε τα αισθήματα.
Κι έκλεισε ο δρόμος του γυρισμού.

Αυτή

Κάθε βράδυ,
την ώρα που βάραιναν τα μάτια,
την ώρα που οι ληστές
έσμιγαν με τις πεταλούδες,
την ώρα που τα σκυλιά
κάνανε περιπολίες
και οι χωροφύλακες
πυροβολούσαν το φεγγάρι,
την ώρα που έβγαιναν τα φαντάσματα
από τους ερειπωμένους πύργους
και οι νεκροί σηκώνονταν από τους τάφους,
Αυτή
κατηφόριζε τραγουδώντας στη θάλασσα.

Θά'ρθεις!

Έδιωξε τις αράχνες του.
Σήκωσε τα βιβλία.
Κούρντισε το ρολόι-
δεν ήξερε τι ώρα να το βάλει.
Ένα κυκλάμινο στο παράθυρο
του χαμογέλασε...
Στάθηκε στην πόρτα και περίμενε.
Ο ήλιος του είπε καλημέρα,
τον χαιρέτησε το μεσημέρι.
Τον καληνύχτισε.
Τον καλημέρισε πάλι...
Θά'ρθεις!
Το ξέρω, θα'ρθεις.

Ο θεματοφύλακας

Γύρισε πίσω. Γερασμένος. Είχε πιστέψει πως ήταν επιτρεπτό να ζητήσει δικαίωση. Στην καλύτερη περίπτωση μια επίσημη επιβράβευση.-Ποιος είσαι; τον ρώτησαν.- Ο θεματοφύλακας! Ψέλλισε.

Χαμογέλασαν πικρά. Ένας τον κέρασε κρασί, άλλος του χτύπησε την πλάτη. Κάποιος έπεσε στην αγκαλιά του κι έκλαψε ώρα πολλή. Ήταν η μόνη φωνή.-Δεν υπάρχουν πια Θερμοπύλες;-Όχι δεν είναι αυτό! του απάντησαν.

Τότε, κούνησε αυτός το κεφάλι και χύθηκαν τα μάτια του στο χώμα.

Οδός κενού

Μέτραγα την απόσταση που με χωρίζει από το ταβάνι, μέχρι που χάθηκε το παράθυρο και το μαρμαρένιο κτίριο ζωγραφίστηκε στο πάτωμα. Είχαμε πολλά να θυμηθούμε, πολλά να ξεχάσουμε στη φλεγόμενη ανυπαρξία των τοίχων.

Επιστροφή

Στην υπόγεια γη ανασαίνω,
ιχνηλάτης ονείρων

Ο φόβος

Κάθε φορά μετά τη φυσική εξόντωση
-όταν έπλεναν τα χέρια τους-
Τελειώσαμε, έλεγαν.
Μα σαν έπιαναν το ποτήρι με το κρασί,
μπροστά στα ξεφούσκωτα στήθη
της κρυφής τους ερωμένης,
έρχονταν ο φόβος, σιωπηλός θάνατος,
μέσα απ' τα εκτελεσμένα χαμόγελα,
από το σκοτωμένο δάκρυ.
Κι όσο χορτάριαζαν οι τάφοι,
τόσο ο φόβος μεγάλωνε.
Τώρα, οι χωροφύλακες
πυροβολούσαν τις αναμνήσεις
κι αυτές παιγνίδιζαν.
Φορές, φορές,
ξεψυχούσαν προδομένες
στις καρδιές των κουρασμένων,
μα πάλι ανασταίνονταν
στους πλημμυρισμένους δρόμους-ανοιξιάτικοι δρόμοι με τις φωνές-,
στα μικρά πουλιά που χτίζανε
παλεύοντας με τις νυχτερίδες.

Ο σπόρος κάρπιζε στην πέτρα,
η οργή μεγάλωνε στη σιωπή...

Πατρίδα

Στα σοκάκια του χρόνου
φλογισμένα τα πόδια μου
άραξαν την πέτρα της θύμησης
κι άνοιξαν τα σπλάχνα της γης.
Δε γύρισα εκδικητής.
Πυρπολημένη πόλη.
Δεν έχω δάκρυα να σε σβήσω.
Μοίρα της μοίρας μου
ψήλωσαν οι σκιές μας στις στάχτες
ψηλώσαμε και εμείς...

Αύριο

Χάραξε το αύριο στα απόκρυφα του κορμιού της
Μην το βρει ο τρομερός εραστής.
Ζωγράφιζε στον άνεμο,
και κάθε που έβγαινε το φεγγάρι,
χάιδευε το όνειρο ψιθυρίζοντας:
Αύριο.

Εσύ

Φύλαξα τ' όνομά σου
και σε βάφτισα
Σπίτι,
Δειλινό,
Ποτάμι.
Δεν είπα ποτέ τ' όνομά σου.
Κλέφτες φυλάν στον άνεμο.
Έμποροι σχεδιάζουν την έκδοσή σου.
Δεν είπα ποτέ τ' όνομά σου.
Κι έμεινες δική μου,
Ω! εσύ, ερωμένη
του παγκόσμιου πλήθους.

Τελετή

Στο λιθάρι ανασαίνουμε την πίκρα.
Μαζεύουμε τους νεκρούς
στα ρημαγμένα περβόλια,
στις έρημες φωλιές των πουλιών
–στοιβαγμένα όνειρα.
Ένα χάδι σκουπίζει το δάκρυ,
μακρόσυρτο μοιρολόι.
Δε γελάμε,
δεν κλαίμε,
προσμένουμε,
με το μάτι στυλωμένο στη νύχτα,
σκίζοντας τα σκοτάδια του ήλιου.

Ζωή

Ήθελε πολύ να ζήσει
και κάποια στιγμή τ' αποφάσισε:
Αρνήθηκε τη ζωή
και πλημύρισε το σπίτι
η Άνοιξη...

Φθινόπωρο στη Χιλή

Ένωσα την ανάσα σου
ξεψύχισμα, ζωή στο Σαντιάγκο.
Κίτρινο ποτάμι το αίμα σου
στην έρημο της σιωπής.
Έρθε η ώρα
κι ανοίξανε τα σφαιλισμένα παράθυρα,
ανέτειλε ο ήλιος μέσα από τις κάμαρες,
φώτισε το φεγγάρι τους κήπους.
Φώναξες όχι!
Και τα κοράκια έκρωξαν
ξερνώντας μολύβι.
Ο δρόμος δέχτηκε το κορμί σου,
ο λαός την ψυχή σου.

Στον Άρη Β. *

Φύλαξα ένα δάκρυ
για σένα μικρέ μου φίλε.
Ένα από τα πρωινά
της καθημερινής απόδρασης,
στο φοβισμένο σου χαμόγελο
θα καταθέσω την ενοχή μου.
Το κλάμα σου και η κραυγή μου.
Σ' άκουσα πίσω από το φράχτη.
Σε είδα στον αυλόγυρο.
Ανάσα, ήλιος, ποτάμι!
Χάθηκε η φωνή μας
στην ερημιά της πόλης.
Χειμώνας μικρέ μου φίλε.
Κρατήσου.
Διάβασα τα μάτια σου στις εφημερίδες...
θα 'ρθει η ώρα
που θα γυρέψουν
οι μνήμες εκδίκηση.

**Φυλακίστηκε μαζί με τη μητέρα του.*

Οργισμένη θάλασσα

Θα φωνάξω
στις υπόγειες στοές
να ταραχτεί το χώμα,
στις τσιμεντένιες ταρατσες
να σχιστούνε τα σύννεφα.
Θα φωνάξω στη γυμνή νύχτα
να φοβηθεί,
στη βροχή να στεγνώσει.
Θα φωνάξω στο πρόσωπό σου
να ραγιστούνε τα μάτια σου,
θα φωνάξω στη ζωή μου
να ημερώσει.

Επιστροφή

Δρασκέλισε τα κάγκελα
και σίμωσε στη φοινικιά.
Αργό το βήμα, ήρεμη η ματιά,
σιγανή η φωνή:
Γύρισα!
Στους δακρυσμένους εξώστες
του χαμογέλασαν.

Αφέντες

Όταν γυρίσουν οι ληστές,
θα τους περιμένω
να βγάλουν τις προσωπίδες τους.
Και τότε μπροστά στην αλήθεια
θα γονατίσουν.
Θα τους φωνάξω τους ιερείς
να τους μοιράσουν μετάνοια.
Θα φωνάξω τους ζητιάνους
να τους λεηλατήσουν.
Και σαν αδειάσουν οι τσέπες τους
και μαζέψω τα μαστίγια,
θα τους αφήσω λεύτερους,
χωρίς πρόσωπο,
στην αιώνια πυρά του πλήθους.

Πορεία

Είχε αντισταθεί.
Αποκαμωμένος σήκωσε το Σταυρό
και ξεκίνησε η βουβή πορεία.
Βάδιζε ασταμάτητα.
Οι άλλοι ακολουθούσαν,
με τα σκυλιά που οσμίζονταν το θάνατο.
Βάδιζε ασταμάτητα
και κάποια στιγμή ξέκοψε.
Ανεβασμένος στον ψηλό βράχο,
έβγαλε φωνή δυνατή.
Τα σκυλιά έσκουξαν σκιαγμένα
και οι άλλοι έπεσαν γονατιστοί.
Απίθωσε το σταυρό και ξαναφώναξε.Κι έγινε η πίκρα οργή.
Και οι άλλοι σήκωσαν τα χέρια.
Κι έγινε η πίκρα λύπη.
Κι ύστερα, τίποτα...
Και κίνησε πάλι η βουβή πορεία.
Χωρίς σταυρό.
Εκείνος τράβαγε, ψηλά.
Οι άλλοι, δειλά, ακολουθούσαν.

Πορτραίτο

Κάτι αόρατο, υποψία ελπίδας
μου θυμίζει τη γέννα μου.
Διαστέλλεται ο χρόνος.
Η προσμονή μου ανασαίνει.
Έμοιαζε ο κάμπος θάλασσα,
όταν σφύριζε το τρένο
στους λόφους με τις σκοπιές.
Το δειλινό με προσπέρναγε,
στιγμιαία ανάμνηση
άστραμμα στα μάτια μου.
Όρθιος εγώ φρουρός αντίκρυ
στο ποτάμι, που όλο φούσκωνε.
Καθώς έχασα το δάχτυλο μου,
βούτηξα στο σκοτάδι να το πάρω πίσω
κι έχασα το χέρι μου.
Πού να σκεφτώ πως έπρεπε
να υπερασπιστώ
αυτά που μου απόμειναν
στο χαράκωμα με τα' αγκάθια;
Όλο θρηνούσα τα μεσημέρια
κι όλο βιάδιζα,
μέχρι που το ακουστικό του τηλεφώνου
με πυροβόλησε.
Έγειρα πίσω και σηκώθηκα πάλι.
Έλεγα, πότε θα περάσει η Άνοιξη;
πότε θα χαθεί η θλίψη των φύλλων;
πότε θα στερέψουν οι θάλασσες
του καλοκαιριού;
πότε θα βρέξει μαύρη βροχή,
να λιώσει το άσπιλο χιόνι;

Όταν γύρισα από την έρημο,
βρήκα τις πόρτες καρφωμένες
κι όλοι μπαινόβγαιναν
από τις χαραμάδες.
Στάθηκα ορθός
στο κρεβάτι των αναμνήσεων
και μου 'φεραν κρασί κοκκινισμένο
-σιωπηλά πρόσωπα περιέφεραν
τον επιτάφιο των ονείρων.

Δραπέτευσα πάλι στη μοναξιά,
με τύλιξε το φεγγάρι
και με περικύκλωσαν οι σκιές.
Κυνηγημένος κρύφτηκα
σε δρόμους άγνωστους,
λυπητερούς...
Κόκκινα φώτα.
Δασύτριχοι άντρες με φόβο
κατέβαιναν τις σκάλες
και η γυναίκα μπαινόβγαινε σφραγίζοντας
κάρτες στις ουρές των ανέργων.
Ξέθαψα το μεγάλο μυστικό
και γύρεψα άνθρωπο να το φωνάξω.
Μα το σπίτι το είχαν ζώσει οι χωροφύλακες
που πάλευαν τώρα με τα σκυλιά.
Έλιωνε η μνήμη το χώμα
καθώς η πομπή με πλησίαζε.
Ζήλευα το μάρμαρο
που δεν τα σκουριάζει η βροχή...
Η Άνοιξη κατέβαινε μέσα στις φλόγες.

Κάτι αόρατο, υποψία ελπίδας,
μου θυμίζει τη γέννα μου.

Γυάλινη πόλη

Οι αποστάσεις εκμηδενίζονταν
κι όλο το Μηδέν γινόταν Άπειρο.

Επιδρομή

Επαίτες με πολιόρκησαν
στο ήσυχο κάστρο.
Ρακένδυτοι, αρπακτικοί,
ανασκάλεψαν τα σκουπίδια
του μυαλού μου κι εγώ τους μοίραζα λέξεις
βουτώντας την πέννα στη δυστυχία,
ανήμπορος να σκεφτώ
τον όγκο των δικών μου απορριμμάτων...
Σαν τέλειωσε η επιδρομή,
περιμάζεψα τη λεηλατημένη μου ύπαρξη
και τους ακολούθησα,
κουρελιάζοντας τα πόδια μου,
αγριεύοντας τα μάτια...
Πέρασαν χρόνια λασπωμένα,
νύχτες πεζοδρομίου,
στιγμές γονυκλισίας,
ώρες εξευτελισμού στις μηχανές,
μέρες ιδρώτα και σκόνης...
Βούτηξα, τότε, την πέννα στην οργή
μοιράζοντας βλαστήμιες.

Παράσταση

Όταν λιγότεψε το φως,
έγινε ένα με τη σκιά της,
φευγαλέο χαμόγελο, ανάλαφρο φάντασμα.
Ποιος θνητός
στους ήχους των σκοτεινών τοίχων;
Ποιος γενναίος,
ποια η φυγή και ποια η απόδραση;

Αθανασία

Κόκκινη φλόγα το κορμί μου.
Λιώνουν οι άκρες μου,
σμιγμένα κούτσουρα
σ' ερωτικό σύμπλεγμα,
βυθίζομαι...
Στις στάχτες τα απομεινάρια
της ηδονής,
στις καπνοδόχους
αόρατος τριγυρνάω.

Ναυάγιο

Πρώτα έσωσε τα μάτια του,
ύστερα την καρδιά του.
Σαν βγήκε ο ήλιος
είδε ένα άχρηστο κορμί
να παλεύει με τα κύματα.

Εγώ

Ποιος παραφυλάει
τις ώρες που ταξιδεύω
στις σιδηροτροχιές;
Ποιος παίρνει τη μορφή μου,
φοράει τα μάτια μου,
ποιος;

Απόδραση

Είπαν πως είχε φύγει.
Εμείς τον βρήκαμε εκεί,
σκυμμένο στα χαρτιά του.
Μα γελαστήκαμε πολύ,
είχε στ' αλήθεια φύγει.

Ανία

Είχε στα χέρια του αίμα.
Σαν πήρε την απόφαση,
καθάρισε καλά το δεξί,
μην και λερώσει το θάνατό του.
Ποιος είπε πως οι αστοί
αυτοκτονούν από τύψεις;

Ελευθερία

Γύμνωσε το κορμί της
μπροστά στους λαίμαργους εραστές
κι αυτοί αποστρέψανε το βλέμμα τους,
ώσπου βγήκε ο ήλιος από τον καθρέφτη
και τους τύφλωσε...

Πλατεία

Οδοκαθαριστές μαζεύουν
τα όνειρα.
Σημαίες, σκουπόξυλα,
Κραυγές.
Παραμορφωμένες θάλασσες.
Ω! πατρίδα των γηπέδων!

Ανατροπές

Τέλειωσε το γεύμα.
Έπιαμε ένα ποτήρι αίμα
από το διπλανό πτώμα.
Ας κάνουμε τώρα την αυτοκριτική μας.

Η δίκη

Φαινόταν πως η διαδικασία έπρεπε να κριθεί περαιωθείσα. Δεν πρόκυψε καμιά αμφιβολία για την ενοχή. Εκείνος σηκώθηκε. Ήταν ήρεμος κι αυτό σκόρπισε αισθήματα συμπάθειας. Όλη την ώρα καθόταν παράμερα σε στάση περισυλλογής. Είχε μια σταθερότητα στη ματιά του που κλόνιζε τους δικαστές.

Όμως, στη διάρκεια της διαδικασίας όλα είχαν τοποθετηθεί με ζηλευτή τάξη. Τα γεγονότα είχαν αποδειχτεί, ως την τελευταία τους λεπτομέρεια. Τότε μίλησε:

-Σας παρακολούθησα, είπε, με μεγάλη προσοχή. Λόγω αμφιβολιών σας κηρύσσω αθώους...

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε από το δωμάτιο.

Έπεσε, τότε, μεγάλη ταραχή. Η σιγουριά της ετυμηγορίας χάθηκε. Μερικοί βάλθηκαν να εξετάσουν πάλι τα γεγονότα και τις μαρτυρίες. Κανείς δε σκέφτηκε να εξετάσει το νόμο. Και η ταραχή συνεχίστηκε, μέχρι που τα όργανα της τάξης τους αποκατέστησαν στο ρόλο του δικαστή.

Ο κράχτης

Μου 'μαθες το «ρο»
και δεν ήξερα.
Μονάχα που η ψυχή μου
λαμπάδιαζε
κάθε που σε κοιτούσα,
κάθε που πέθαινα.
Μου 'μαθες το «ρο»
κι είπα κάτι να γίνω
ποιητής ή κήρυκας.
Κι έγινα κράχτης
με «ρο» δυνατό(κραυγή, ουρλιαχτό).

Ωσαννά

Και να που φτάσαμε στα έσχατα.
ΑΥΤΟ κατηγορηθήκαμε,
σαρκαστήκαμε,
χλευαστήκαμε,
ΑΥΤΟ αυτοκτονήσαμε.
Δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς.
Και γίναμε κύριοι της Βασιλείας των Ουρανών,
της ξηράς και της θάλασσας.
Άντε βίβα λοιπόν,
ουκ έστιν τέλος....

Διάλογοι

1.

- Καλημέρα σας!
- Καλημέρα!
- Ξέρετε;
- Ξέρω.
- Ευχαριστώ πολύ.

2

- Με συγχωρείτε!
- Ορίστε!
- Μπορώ να σας ρωτήσω;
- Μα και βέβαια.
- Είστε σίγουρη;

3

- Μ' αρέσουν τα μάτια σου.
- ...
- Τα λουλούδια της Άνοιξης.
- ...
- Το γέλιο...
- ...
- Ξέρεις σε περίμενα.
- ...
- Στην ερημιά της πόλης, στην ακροθαλασσιά.
-
- Σε γύρευα...
- ...
- Στα τρένα....
- ...
- Σ' αγαπούσα.
- Τι έλεγες; Α ναι. Τι ώρα είναι;

Επίλογος

Ήθελε να γίνει νταβατζής
και δεν είχε τι να εκδώσει
κι έγινε ποιητής.

Πρόλογος επομένου

Σήκωσε τα πόδια στον άνεμο
και η Άνοιξη μπήκε βαθιά.
Αέρινη διάβηκε τα τείχη,
σκόρπισε φως...
Απόστρεψα το βλέμμα μου,
καθώς μορφές αγίων
ζωγραφίστηκαν στο ταβάνι
-αυστηρά οικογενειακά πρόσωπα.
Φλογισμένη θάλασσα
τύλιξε την πομπή
με τη νυφική κρεβατοκάμαρα...
Και το πλήθος λιθοβολούσε
το μεσημεριάτικο ήλιο.